

til de svage. Men ellers er der jo som bekendt en, der tager de sidste.

Vi har i Danmark ved den demokratiske proces, hvor Socialdemokratiet har været og vil vedblive med at være en ganske afgørende del, realiseret, skabt et Danmark, som er et af de lande i verden, der har den allerhøjeste velstand, som har en af de allerhøjeste grader, hvis ikke den højeste grad af lige muligheder og i den kombination en meget, meget høj grad af det, vi vil kalde velfærd.

Det er et land med et meget stort udviklingspotentialer, med en hidtil stor international anerkendelse for dygtighed, ansvarlighed, engagement og medvirken, et land med en bomstærk økonomi. Og så er det et land, der har bevist noget, som er enestående, nemlig at vi har kunnet bryde den, troede vi, ellers næsten naturlov, der var mellem økonomisk udvikling, vækst og så belastningen af vores miljø og vores ressourcer.

Kl. 11.35

Vi har brudt den sammenhæng, og det er jo ikke noget, der er sket af sig selv. Det er jo sket ved stædig kamp i dette Folketing, det er sket ved stædig diskussion, handling, påvirkning og bevidsthed i den danske befolkning, på danske arbejdspladser og danske virksomheder, og det gør, at vi i dag står med en helt anden holdning til det at tage vare på det, der er vores fælles, og det, man næsten kan sige vi kun har til låns af vore børn og børnebørn.

Det er nogle af disse punkter, der er kernebeskrivelserne af det land, som sagde farvel til 2001 for nylig. Nu får vi et land, som kommer til at se anderledes ud, men lad mig opholde mig lidt ved det land, som er der.

Når vi ser på det udefra, vil vi nemlig af det, jeg lige har gennemgået, se på det, vi kan kalde fundamentet, det, vi kan genkende, det, der sådan set adskiller sig fra, hvad andre har realiseret. Så vil vi opleve at have grund til at være forbavsende stolte. Der er skabt meget, der er også skabt noget, der er unikt.

Når vi så ser på Danmark indefra, når vi er her, når vi er hjemme i vores boligområde, når vi er i en kommune eller vi er på en ældreinstitution eller på en uddannelsesinstitution, ja så vil vi opleve, at vi har uendelig meget – nogle gange meget forskellig – kraft til og ideer til og er fyldt af meninger om alt det, der kan blive bedre. Det, der har drevet det danske samfund, har jo været, at vi aldrig har ladet os nøje. Vi har altid villet noget mere. Men det fundament, der er bygget, er det, der gør, at vi kan ville noget mere.

Spørgsmålet er så nu: Er man med den finanslov, der bliver vedtaget, nu på vej til at røkke ved eller kløve det fundament, som det samfund, vi er stolte af, i hvert fald når vi er i udlandet, bygger på?

Jeg tror desværre, at svaret er ja. Der er dele af fællesskabet, som bliver sat til side. Fællesskabet bliver skubbet væk, skal ikke blande sig, skal ikke tage ansvaret for, at der er plads til de svage.

De årlige statsbudgetter, som finder udtryk i finanslovene, handler jo om prioritering af gamle og nye opgaver, og det handler om finansiering. Det handler om fordeling, økonomisk ansvarlighed, det at kunne bremse, når det går for hurtigt og hedt til, og sætte damp på kedlerne, hvor der måtte være svag økonomisk udvikling.

For Socialdemokratiet har det altid handlet om at forsøge en prioritering og en påvirkning i en retning, hvor vi synes, samfundet bliver bedre, »bedre« beskrevet ved de syv punkter, jeg nævnte før: velstand, lige muligheder, velfærd, stort udviklingspotentialer og udløsningen af det, øget internationalt engagement og anerkendelse, bomstærk økonomi og miljømæssig ansvarlighed.

Der er jo ingen af disse elementer, man kan tage ud og sige: Det er netop dette, vi vil lægge særlig vægt på – eller: Pyt, det der kan vi godt undvære.

Sådan har finanslovene forment sig med respekt for alle syv elementer siden 1993, og sådan lagde vi også op til det med de ændringsforslag, vi præsenterede i går. Vi kunne have fået en god finanslov. Vi fik skabt et Danmark i fremgang gennem konkrete sejre fra 1993 og frem. I går blev det til nogle kontante nederlag.

Ændringsforslag blev stemt ned vedrørende uddannelse og vedrørende kultur, regionalpolitik, erhvervsudvikling og den aktive arbejdsmarkedspolitik. Forebyggelse blev fejlet til side, udviklingsbistanden blev beskåret, byfornyelsen rullet tilbage, trafikikkerhed er noget, man ikke mere taler om og slet ikke gør noget ved.

Kl. 11.40

Det havde altså været muligt at få en meget bedre finanslov, en finanslov, som ville lægge op til et Danmark præget af mere uddannelse uden svipsere, uddannelse, som ville handle om folkeskolen, som ville handle om indsats i forhold til både de kortuddannede og dem, der har væsentlig længere uddannelser.